

egzistencije. Dakle, svest zna za sebe ka promenjivost čulnih opažanja i jedinstvo uma.

Nesrećnost nesrećne svesti sastoji se u nemogućnosti da sintetiše ova dva suštinska momenta sebe same u jedinstvo. Pošto za sebe zna kao za oba ova momenta ona nije u stanju da ih ujedini – nesrećna svest je oba kao razlika dva sebe. Time se ona samootuđuje i deli unutar sebe. Samim tim nesrećna svest je **nemir**: ona ne može biti ni jedno niti oba. Ona za sebe zna kao za oba i kao za niti jedno od dva. Ovaj nemir je otuđenje od sebe.

Prethodno iznesena struktura nesrećne svesti predstavlja ono što A preuzima iz *Fenomenologije duha*. A kaže sledeće: „Nesrećan je onaj koji na ovaj ili onaj način ima vlastiti ideal, supstanciju svoga života, bogatstvo svoje svesti, vlastitu prirodu, izvan sebe. Nesrećan je onaj koji je uvek sebi odsutan, nikada sebi prisutan...”

Suštinsko pitanje za nas jeste kako da razumemo ovo **neprisustvo**. Sa one strane ove opšte strukture nesrećne svesti, Hegel u raspravu ovodi momente na koje i A cilja. Hegel razlikuje jevrejsku i hrišćansku formu nesrećne svesti. Jevrejska forma se temelji na apsolutnoj razlici između božanskog i ljudskog, otuđenje koje je upisano u zakonu i istorijski potvrđeno u izgnanstvu. Nasuprot tome hrišćanski oblik polazi od otelotvorenja kao momenta posredovanja ljudskog i božanskog, nepromenjivog i promenjivog. Nesreća izrasta na temelju specifično hrišćanske svesti utoliko što je svest otelotvorenja isprva neposredovana, tj. ima svoj predmet u nečemu što je puko istorijsko, partikularno i objektivno – istorijski Hrist. Hrišćanstvo zna da nepromenjivo samo sebe odvaja od onostranosti i manifestuje se u konačnosti. Međutim, pošto se nepromenjivo pojavljuje u obliku koji mu je suprotan (promenjivo) ono je upravo tu